

1

*A sziget partját mossa a Duna,
nem is csobog, mennyi hazugság,
se szürke, se zöld, se kék.*

*Mennyi még? — kérdezem magamtól,
egy kis hajó fut messzi a parttól,
milyen rövid az élet ...*

2.

*Négy királyom volt már, akár a kártyában,
az egyik meghalt, királyi ágyában,
isten kegyelméből.*

*Másik királyomat nem sokáig túrték,
igyék csak magának, csakhamar elűzték,
isten kegyelméből.*

*Harmadik királyom cifra életének
parányi kis ólom vetett véres véget,
isten kegyelméből.*

*Eivillan az élet, gyorsan pergő orsó,
utolsó királyom volt a legutolsó —
isten kegyelméből?*

3.

*Ma tíz éves kutyám, a Gombóc,
Talán még nem csalódott bennem.
Gombóc a legjobb, legkülönb kutya
kit emberek közt megismertem.*

VIHAR UTÁN

*Mennyi vihar volt. Ott, Koviljon
meghalt az apám, Csak két bokor
maradt utána, piros virágú.
Néztem a sírját, harminc évvel később:
ez a két bokor, ez a piros virág az apám.*

*Mennyi vihar volt. Blankát és Mancit
egyszerre szerettem. Bujócskát játszottunk
sötét szobában és nem találtuk meg egymást,
csak sokkal később. De akkor már
Ancinak és Terinek hívták Blankát és Mancit.*

*Mennyi vihar volt. A háborúban
zászlós kisdiák voltam és bolgár himnuszt énekeltünk.
Azt hittem akkor, Vilmos császár az isten;
csak később tudtam meg, hogy isten sem isten,
se Károly, se Sándor, se Péter, se Rotschild.*

*Mennyi vihar volt. Csak énekeltek
a vad szelek s az eltévedt hajók
iránytű nélkül hányódtak sötét vizeken.
Hányszor kiáltottam már földet, földet,
de csak délübáb játszott szegény velem,
s ha inni akartam, sós volt a víz, mint a könny.*

*Mennyi vihar volt. Mint az orgona
ezer sípon jajongott árva fülünkbe
és mi csak kerestük az igazi melódiát.
Sem a szó, sem a vers, sem a muzsika,
a szakszofón, talán csak a szakszofón az igazi.*

*Esténként elül a vihar. Mepihennek a fák,
a vizek és talán az emberek is.
Estére csönd lesz ,süket csönd, öreges.
Be kár a sok-sok zúgó zivatarért,
te kár, hogy este elül a szél.*

ESŐBEN

Esik.

*A leveleken parányi gyémánt
az első ölelésem óta, —
Hej, boldog szerettem volna lenni
az első csalódásom óta.*

Esik.

*Úgy cseppen, csattan, csurran csöppen, —
miért fogyott el minden könnyem?
A háztetőn dobol, dobol, —
nem lesz minden borból aszú,
hiába forr, hiába forr...*

Esik.

*Volt két barátom, mikor is csak?
Rövidnadrágos fiú voltam...
Miska és Pista, a két barátom,
két szép emlékem, két csunya holtam.
Ó, gázkamrák, ó, atomkorszak.*

Esik.

*A leveleken parányi gyémánt,
emlékeim megannyi tócsa.
Hol van a tavasz, merre a nyár,
és a rövidnadrágos fiú azóta?
Már itt az ősz, az ősz, az ősz.*

HULLOTT DAL EZ

*Kopasz őszben, borús égen
ne keresd a csillagot.
Barna eső, szürke utca,
ki ne nyisd az ablakot.*

*A krizantém halott virág,
halott krizantém a világ,
az ajtón szél nyikorog.
Nyöszörög a napsugár is,
ki ne nyisd az ablakot.*

*Levetkőzött a levegő,
fázósan vibrál a fény.
Mélyen, mélyen a föld alatt
tán hasad már a remény.*

*Ha a magból bő kalász lesz
s kenyeret süt majd napod,
ha kitavasodik egyszer,
akkor nyisd az ablakot.*